

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. J.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem v Praze 8 – Karlín, Nile house, ul. Karolinská č. p. 654/2, PSČ 186 00, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016, č. j. OAM-22/LE-LE05-LE05-2016, E. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 4. 2016, č. j. OAM-22/LE-LE05-LE05-2016, E. č. „X“, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno, neboť žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřipustná dle ust. § 10a písm. e) téhož zákona. Současně se žalobce v závěru žaloby domáhal, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neuvedl v odůvodnění dostatečným způsobem důvody výroku napadeného rozhodnutí, podklady pro

jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalovaný rovněž porušil ust. § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno, neboť žalobce uváděl v řízení nové skutečnosti. A konečně žalovaný taktéž porušil ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný dostatečně nezvážil jejich aplikaci.

V návaznosti na právě uvedené žalobce uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je považována ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu za nepřipustnou, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by „*uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Dle důvodové zprávy k novele zákona o azylu č. 379/2007 Sb. byla hlavním argumentem pro stanovení uvedených podmínek pro opakovanou žádost o mezinárodní ochranu nutnost transponovat minimální normy pro řízení o přiznání a odnímání postavení uprchlíka stanovené směrnicí Rady 2005/85/ES (dále jen „procedurální směrnice“). Podle čl. 25 písm. f) procedurální směrnice členské státy mohou považovat žádost o azyl za nepřipustnou, pouze pokud žadatel po pravomocném rozhodnutí podal naprosto totožnou žádost. Odborná literatura ve vztahu k tomuto ustanovení procedurální směrnice uvádí, že toto „*musí být vykládáno jazykově: pouze pokud je následná žádost založena na zcela stejných důvodech jako žádost předchozí, může být shledána nepřipustnou. Pokud žadatel uplatní nové skutečnosti (elements), žádost z tohoto důvodu nepřipustnou shledat nelze.*“ Stejně platí i podle aktuálně platné procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, konkrétně čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice.

Dle žalobce ze správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, žalobce neměl během pohovoru účinnou možnost uvést nové skutečnosti. Žalovaný během provedeného pohovoru již dopředu předjímal, jaký bude jeho výsledek a položenými otázkami se nesnažil zjistit skutkový stav, který je nezbytný ke zjištění existence nových skutečností ve smyslu shora uvedeném. Žalobce navíc během pohovoru ve věci opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl skutečnosti, které lze ve smyslu shora uvedené považovat za azylově relevantní skutečnosti „nové“. V této souvislosti žalobce především upozorňoval na situaci na Ukrajině a tamější ozbrojený konflikt. Žalovaný správní orgán se však těmito skutečnostmi vůbec nezabýval (nezjišťoval např. ani to, z jaké části Ukrajiny žalobce pochází, jaká je aktuální situace na Ukrajině, či zda by byl nucen nastoupit do armády a jaký je jeho postoj k nástupu do armády) a bez dalšího uzavřel, že se nejedná o nové skutečnosti. Pokud si ale v tomto směru nezjistil žádné informace a nepoložil k tomuto žalobci ani žádné otázky, může jen těžko posoudit, zda se jedná o nové skutečnosti. Důvody, pro které uvedené skutečnosti nebyly vyhodnoceny jako „nové“ ve smyslu procedurální směrnice, přitom v žalobou napadeném rozhodnutí zcela absentují.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci uvedl, že v průběhu správního řízení o již druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo shledáno, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. K tomu žalovaný doplnil, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní

řízení pod č. j. OAM-123/LE-BE03-2014, podal žalobce v České republice dne 16. 6. 2014, přičemž v průběhu tohoto správního řízení žalobce za důvod svého odjezdu z vlasti označil špatnou finanční situaci a skutečnost, že byl bez zaměstnání, a za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu špatnou politickou situaci a válku na Ukrajině a v této souvislosti také obavu z povolání k výkonu vojenské služby. Dále sdělil, že se nemá kam vrátit a že na Ukrajině nikoho nemá. O první žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014 tak, že žádost byla zamítnuta. V rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce nesdělil a ani správní orgán nenalezl, skutečnosti svědčící o jeho pronásledování či hrozící vážné újmě v zemi jeho původu ve smyslu zákona o azylu. Svoji argumentaci žalovaný tehdy náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, ať už co do obecné bezpečnostní situace na Ukrajině, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Proti zamítavému rozhodnutí ze dne 28. 7. 2014 žalobce sice podal správní žalobu, nicméně ta byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2015 a kasační stížnost žalobce vůči tomuto rozsudku pak byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu zamítnuta jako nedůvodná.

Žalovaný trvá na tom, že žalobce ve své druhé žádosti uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 6. 2014, tj. obavy z nestabilní situace na Ukrajině, z války a z možného povolání k výkonu vojenské služby. Vzhledem k tomu, že se výše uvedenými tvrzeními žalobce již žalovaný zabýval v průběhu správního řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v České republice, žalovaný nevidí důvod pro opětovné posuzování žádosti žalobce v rámci meritorního řízení, a to zejména pokud ani žalobce žádné nové skutečnosti, které by bylo možné v tomto směru posuzovat, neuvedl. Žalovanému je rovněž z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a které jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany, známo, že v zemi původu jmenovaného nedošlo od doby posuzování jeho předchozí žádosti k takové změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní ve vztahu k jeho osobě založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se opakovaně dovolává institutů, které slouží osobám pronásledovaným nebo ohroženým vážnou újmu, přičemž nelze přehlédnout, že žalobce rozhodně osobou ohroženou ve smyslu zákona o azylu není a azylové řízení pojímá jako cestu k legalizaci svého pobytu na území České republiky. Nelze ani pominout skutečnost, že žalobcem podaná druhá žádost o mezinárodní ochranu je podána účelově, pouze s cílem oddálit možnost jeho vyhoštění z území České republiky, když žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, které mu bylo uloženo v roce 2014 na 3 roky, a umístění do zařízení pro zajištění cizinců.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů o doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělili, když byli o tomto následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud

přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná. Za nepřípustnou lze dle ust. § 10a písm. e) téhož zákona považovat žádost podanou opakovaně, aniž by v ní byly uvedeny nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Z právě uvedeného tedy plyne, že správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumá, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu a důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany.

Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42, který je dostupný na www.nssoud.cz, v tomto směru dovodil, že „[z]pravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“

V daném případě žalovaný žádné takové závažné nové skutečnosti v případě žalobce legitimně neshledal, když ostatně ani žalobce sám žádné takové nové skutečnosti v průběhu správního řízení netvrdil. Žalobce totiž ve své aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě zcela totožné důvody jako v případě své první žádosti, v důsledku čehož bylo nezbytné na žalobcův předmětný případ obligatorně aplikovat ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Při učinění tohoto závěru soud vycházel z toho, že žalobce v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 6. 2014 jako důvod opuštění vlasti uvedl svoji špatnou finanční situaci a skutečnost, že byl bez zaměstnání, a za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu špatnou politickou situaci a válku na Ukrajině a v této souvislosti také obavu z povolání k výkonu vojenské služby. Ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 2. 2016 tyto skutečnosti žalobce v zásadě identicky zopakoval, když uvedl obavu z nestabilní situace na Ukrajině, z války a z možného povolání k výkonu vojenské služby. Toto pro daný případ zásadní zjištění žalovaného, tj. že žalobce v rámci své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti, žalovaný řádně předestřel v žalobou napadeném rozhodnutí a také náležitě zdůvodnil. Soud se s jeho závěry v tomto směru plně

ztotožňuje. K situaci panující na Ukrajině pro úplnost směrem k žalobci připomíná, že na území Ukrajiny je toliko ve 2 z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, zhoršená bezpečnostní situace (Doněcká a Luhanská oblast). V ostatních částech země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žalobce přitom pochází ze západní části Ukrajiny, konkrétně ze Lvova, tedy z oblasti, které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká. Tyto skutečnosti žalovaný již uvedl ve svém prvotním rozhodnutí o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a proto nebylo nutné, aby je opětovně uváděl v žalobou napadeném rozhodnutí, obzvláště za situace, kdy žalobcovu druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotil jako nepřípustnou pro absenci uvedení nových zásadních azylově relevantních důvodů a řízení o ní zastavil.

Žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhoduté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, dále že by žalovaný neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl tak, jak rozhodl, a také že by nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. V předmětné věci byly pro žalovaného určující právě skutečnosti uváděné samotným žalobcem. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech a že by žalovaný pochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a písm. e) téhož zákona a nikoliv ust. § 12 a ust. § 14a stejného zákona. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud žalobcovu předmětnou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu vyhodnotil jako nepřípustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích ust. § 56 s. ř. s., a proto samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1. června 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová